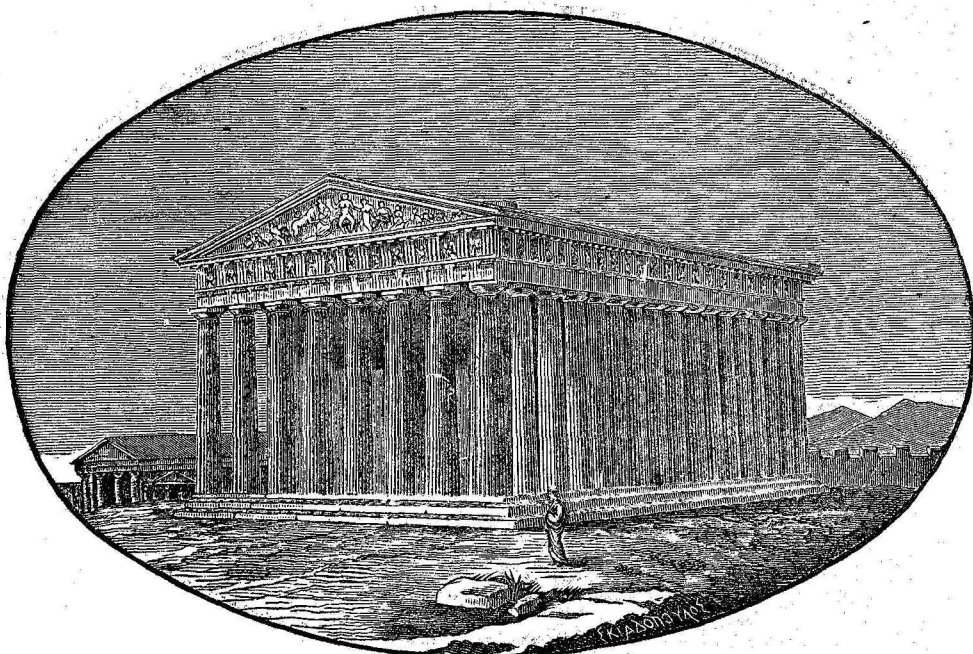

νον· ἔχον μοναστήριον ἐπὶ τοῦ τόπου ὅπου ὑποτίθεται, ὅτι ἦτο τὸ πανδοχεῖον, ἔνθα ἐγεννήθη ὁ Χριστός, ὑπερ ἦτο ὑπὸ τὴν ἰδιαιτέραν προστασίαν τῆς αὐτοκρατορίας Ἑλένης. — Τὸ δὲ μέρος τῆς γεννήσεως εἶναι ἐστρωμένον μὲ μάρμαρα, ἡ δὲ φάτιν ἐσκαμμένη ἐν τῷ βράχῳ· ἀργυροῦς δὲ ἀστήρ δεικνύει τὸ μέρος, ἔνθα ἡ Παρθένος ἔτεκε τὸν υἱὸν αὐτῆς τὸν πρωτότοκον.

Ὁ Παρθενὼν ἀνακαινισθεὶς.

Ὁ Παρθενὼν, εἶτε ναὸς τῆς Ἀθηνᾶς, ἥτις ἐκαλεῖτο καὶ Παρθένος, ἦτο ὁ ὠραιότατος καὶ ἐντελέστατος ναὸς τῆς Ἑλληνικῆς τέχνης, κατεσκευασμένος ἐξ ὁλοκλήρου ἐκ λευκοῦ Πεντελίου μάρμαρου.

Ὁ περίφημος οὗτος ναὸς εἶχε σχῆμα παράλληλογραμμοῦ καὶ συνίστατο ἐκ τοῦ κυρίως ναοῦ καὶ ἐκ περιστυλίου ἔχοντος 46 στηλῶν δωρικοῦ ρυθμοῦ. — 7 εἰς ἑκαστον μέτωπον καὶ 16 εἰς ἐκάστην πλευράν. Τὸ ὕψος τῶν στηλῶν τούτων ἦτο 34 ποδ. ἡ δὲ διάμετρος κατὰ τὴν βάσιν 6 ποδ. καὶ 2 δακτ. Ἰστάτο δὲ ὁ ναὸς ἐπὶ ἐπιπέδῳ, εἰς δ' ἀνῆρχετο τις διὰ τριῶν βαθμίδων, βλέπει, ὡς πάντες οἱ Ἕλληνικοὶ ναοί, ἀπὸ δυσμῶν πρὸς ἀνατολὰς, καὶ εἶχεν ὕψος ἄνωθι τοῦ ἐπιπέδου περὶ τοὺς 65 ποδ.

Ἐνδοθὶ τοῦ περιστυλίου ἐφ' ἐκάστου μετώπου ὑπῆρχεν ἑτέρα σειρὰ στηλῶν, ἐξ τῶν ἀριθμῶν, αἵτινες ἐσχημάτιζον τὸν λεγόμενον πρόναον καὶ ὀπισθόναον, εἰς τὸν ὁποῖον ἀνῆρχετο τις διὰ δύο βαθμίδων.

Ὁ κυρίως ναὸς ἦτο 142 ποδ. τὸ μήκος καὶ 62 1/2 τὸ πλάτος καὶ διηγεῖτο διὰ μεσοτοιχοῦ εἰς δύο ἄνισα μέρη, τὸ δυτικὸν, τὸ καὶ μικρότερον 42 ποδ. καὶ 10 δακτυλ. τὸ μήκος καὶ τὸ ἀνατολικὸν, τὸ ὁποῖον καὶ

ἐκατόμπεδον ἐκαλεῖτο, διότι ἦτο ἑκατὸν περίπου ποδῶν τὸ μήκος.

Ἐκτὸς τοῦ περιστυλίου ὑπῆρχε καὶ ἔσωθεν τοῦ ναοῦ ἑτέρα σειρὰ στηλῶν 8 ἐπὶ ἐκάστης πλευρᾷ τοῦ ἐκατόμπεδου καὶ 4 ἐπὶ ἐκάστης τοῦ δυτικοῦ χωρίσματος. Ὑποτίθεται δὲ, ὅτι αἱ στηλαὶ αὗται ὑπεστήριζον τὴν στέγην τοῦ ναοῦ.

Ἐντὸς τοῦ ἑκατόμπεδου ἐδρίσκετο καὶ τὸ περίφημον χρυσοελεφάντινον ἄγαλμα τῆς Ἀθηνᾶς.

Ὁ Παρθενὼν ἐκοσμεῖτο ἔξωθεν καὶ ἔσωθεν ὑπὸ ἀπείρων γλυφῶν, ἀναγλύφων καὶ ἀγαλμάτων, ἦτο δὲ ὁ ἐντελέστατος καὶ περικαλλέστατος ναὸς τῆς ἑλληνικῆς τέχνης· κατὰ τὴν βυζαντινὴν ἐποχὴν μετεποιήθη εἰς χριστιανικὴν ἐκκλησίαν καὶ ἐπὶ τούρων εἰς τζαμίον. Ἐσχεδιάσθη ὑπὸ τοῦ Ἰκτίνου καὶ Φειδίου καὶ κατεσκευάσθη ὑπὸ τοῦ Περικλέους δημοσίου ἀναλώμασι μετὰ τοὺς περσικοὺς πολέμους.

Τῷ 1687 οἱ Βενετοὶ ὑπὸ τὸν Φράγκισκον Μοροζίνην ἐπολιορκήσαν τὴν ἀκρόπολιν κατεχομένην ὑπὸ τῶν Τούρκων· δι-ρκούσης δὲ τῆς πολιορκίας, βόμβα ἔπεσεν ἐντὸς τοῦ Παρθενῶνος, ὅπου ἦτο ἡ πυριταποθήκη καὶ ὁ περικαλλὲς ἐκεῖνος ναὸς ἀ-

νετινάχθη εἰς τὸν ἀέρα, μένων ἔκτοτε λειψανόν ἐνδοξον ἐκσύρον τὴν λόπην καὶ τὸν θαυμασμόν πάντων τῶν ἐπισκεπτομένων τὴν Ἀκρόπολιν.

Ἡ κατάστασις τοῦ Παρθενῶνος, εἰς τὸν ὁποῖον ἐδαπανήθησαν ὑπὲρ τὰ δύο ἑκατομμύρια λιρ. καὶ πᾶσα ἡ ἑλληνικὴ εὐφυΐα, ἐπικυροῖ τὸ τῆς Γραφῆς, «Ματαιότης ματαιοτήτων, τὰ πάντα ματαιότης.»

Ὁ ΝΟΥΣ.

Πόσον ἀξιοθαύμαστος ὁ λεγόμενος Νοῦς! Πόσον πολυτιμότερος ὑπὲρ πᾶν τὸ πεποιημένον ὀλικὸν σύμπαν! Ἐν μόνον ὃν ὑπερβαίνει αὐτόν, ὁ Θεός. Τὰ πάντα ὡς ἱμάτιον παλαιωθήσονται· ὁ δὲ Νοῦς διαμενεῖ εἰς τὸν αἰῶνα.

Ὅποιαν ἀφορμὴν εἰς ἔκπληξιν καὶ θαυμασμόν μᾶς παρέχουσιν αἱ δυνάμεις του! αἱ αἰσθήσεις, ἡ μνήμη, τὸ λογικόν του. — τὸ παρελθόν, τὸ ἐνεστώς, τὸ μέλλον, ὅλον τὸ σύμπαν, καὶ ἂν τὸ σύμπαν ἔχῃ ὅρια, συμπεριλαμβάνονται ὑπ' αὐτοῦ.

Πόσον δὲ αὐξάνεται ἡ ἔκπληξις καὶ ὁ θαυμασμός οὗτος, ὅπταν θεωρήσωμεν τὰ ἀριστουργήματα τοῦ νοός, τὰς πόλεις, τὰς καλλιεργημένας πεδιάδας, καὶ πᾶσαν τὴν ποικιλίαν τοῦ λαμπροῦ ἐκείνου θεάτρου, εἰς ὃ ἡ τέχνη τοῦ ἀνθρώπου μετεμόρφωσε τὰς ἐρήμους καὶ τὰ δάση, καὶ τοὺς βράχους τῆς ἀρχικῆς φύσεως· ὅταν ἴδωμεν αὐτὸν μὴ περιορίζοντα τὰς ἐργασίας τῆς τέχνης του εἰς τὴν ἐφαίνετο περιεκτικὴν οὐρανὸν γῆν, ἀλλὰ διαρρηγνύοντα καὶ αὐτὰ τὰ στοιχεῖα, ὅτινα ἐφαίνοντο περικυκλῶντα αὐτὸν ὡς ἀνυπέρβλητον περίφραγμα, — διαδιδόντα τοὺς ὠκεανούς, καταπατοῦντα τὴν ὁρμὴν τῶν ἀνέμων καὶ βρυμάτων — μετewριζόμενον καὶ εἰς αὐτὰ τὰ ὕψη τῆς ἀτμοσφαίρας· ὅταν θεωρήσωμεν τὰς ἐν μεγαλειότηρας μεταμορφώσεις, τὰς ἐνεργηθείας· ὑπ' αὐτοῦ εἰς τὸ ἦθι κὺν θεάτρον, καὶ παραβάλλωμεν πρὸς τὰς δυστυχίας τῆς βαρβάρου ζωῆς τὴν ἡσυχίαν καὶ ἀσφάλειαν εὐνομούμενης πολιτείας· ὅταν ἴδωμεν, ὑπὸ τὴν ἐπιρροὴν νομοθετικῆς σοφίας, ἀναριθμητὰ πλήθη ὑποτασσόμενα, ἐναντίον τῶν ἰσχυροτέρων παθῶν των, εἰς τὰς χαλινώσεις δυνάμει· μόλις ὑπ' αὐτῶν κατανοουμένης, καὶ τ' ἀδικήματα ἐνὸς μόνου ἀτόμου σημειούμενα καὶ τιμωρόμενα χιλιάδας λευγῶν μακρὰν τοῦ τόπου, ἐν ᾧ ἐπράχθησαν!

ΕΟΡΤΗ ΤΩΝ ΝΕΚΡΩΝ.

Φυλαί τινες τῶν αὐτοχθόνων Ἀμερικανῶν ἑορτάζουσιν, ἄλλαι κατὰ δεκαετίαν, καὶ ἄλλαι κατὰ ὀκταετίαν, τὴν παραδοξοτάτην ἴσως ὅλων τῶν ἑορτῶν,

ἀρχαίων τε καὶ νεωτέρων. Καλεῖται δὲ ἡ τῶν Νεκρῶν, ἢ ἡ τῶν ψυχῶν Ἑορτή.

Εἰς τοιαύτην περίστασιν, πρῶτον ἐκθάπτονται ὅσοι ἀπέθανον ἀπὸ τῆς ἐσχάτης ὁμοίας τελευτῆς· συνάγεται τὰ χῶμα τινων, καθαρίζονται ἄλλων τὰ ἐφθαρμένα σώματα, μεταφέρονται οἱ νεκροὶ ὑπὸ τῶν ἰδίων συγγενῶν καὶ φίλων εἰς τὰς καλύδας των, ὅπου, πρὸς τιμὴν τῶν τεθνηκότων, ἐτοιμάζεται συμπόσιον, ἐν ᾧ ἐξυμνοῦνται τὰ κατορθώματά των, καὶ φιλοστόργως μνημονεύονται αἱ περιποιοιτικαὶ καὶ ἀγαθαὶ πράξεις των. Ἐπετα εἰς ταῦτα γενικὴ ταφή, καὶ ἐν μνήμα γίνετα τὸ δοχεῖον ὅλων ὁμοῦ. Φοβερωτέραν καὶ καταπληκτικωτέραν σκηνὴν δὲν δύνανται τίς νὰ φαντασθῇ. Οἱ Ἀθηναῖοι εἶχον τοὺς ἐνιαυσίους ἐπικηδεῖας λόγους των πρὸς τιμὴν τῶν ἐν μάχαις φονευθέντων. οἱ Πλαταιεῖς ἐτέλουν σεμνὴν ἐτήσιον ἑορτὴν, καὶ ὁ ἄρχων αὐτῶν ἔσπενδε ποτήριον οἴνου εἰς τοὺς θυσιάσαντας τὴν ζωὴν ὑπὲρ τῆς Ἑλληνικῆς ἀνεξαρτησίας· ἐπίτροποι δ' ἐξ ἐκάστης τῶν Ἑλληνίδων πόλεων ἐώρταζον τὰ Ἐλευθέρια εἰς τὰς Πλαταιάς κατὰ πενταετηρίδα, πρὸς ἀνάμνησιν τῶν ἡρώων, οἵτινες κατετρόπωσαν τὸν Μαρδόνιον. Αἱ Ἑλληνικαὶ αὗται ἱεροπραεῖαι διαιώνιζον αἰσθήματα σεβασμοῦ ὑπὲρ τῶν τεθνηκότων, καὶ διήγειρον εἰς τὸν λαὸν γενναίαν ἔφεσιν τοῦ γὰ γείνωσιν ἐφ' αὐμιλλοῖ τῶν μνημονευόμενων ἐνδόξων κατορθωμάτων· καὶ ὅμως εἰς τοὺς θεατάς δὲν ἡδύναντο νὰ προεξηγήσωσι τοσαύτην συγκίνησιν, ὅσην εἰς τοὺς Ἀμερικανούς· ἡ Ἑορτὴ τῶν Νεκρῶν, καθ' ἣν παριστῶνται εἰς τὴν ὄψιν τὰ ὅσα τῶν κεκοιμημένων — θέαμα προσφορὸς ὅπως συγκινήσονται τὰς ψυχὰς τῶν ἀπαιδευτῶν καὶ ἀπλοϊκῶν ἐκείων ἀγρίων.

Η ΟΡΘΗ ΙΔΕΑ ΓΗΣ ΠΡΟΣΕΥΧΗΣ.

Μικρόν τι παιδίον ἤκουσέ ποτε ἓνα ἱεροκήρυκα κηρύττοντα ἐπὶ τοῦ θέματος, α' Αληθῶς, ἀληθῶς σὰς λέγω, ἐτιδήποτε ζητήσητε ἀπὸ τοῦ Πατρὸς ἐν τῷ ὀνόματί μου, θέλει σὰς τὸ δώσει· ἡ ἀφοῦ δ' ἀνέγνωσε τὸ ἐδάφιον, εἶπεν εἰς τοὺς ἀκροατάς του, ὅτι πρέπει νὰ συλλογίζωνται πρῶτον ποῖον πρᾶγμα τοῖς ἀρέσκει περισσότερο πάντων, καὶ αὐτὸ γὰ ζητῶσι ἐν τῷ ὀνόματι τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, πιστεύοντες εἰς τὴν ὑπόσχασίν του, ὅτι θέλει δοθῇ εἰς αὐτούς.

Μετὰ τὸ τέλος τοῦ λόγου τὸ παιδίον ἠρώτησε τὴν θεῖαν του, ἂν ἐζήτησέ τι· αὐτὴ δ' ἀντί ν' ἀποκριθῇ ἠρώτησεν ἂν αὐτὸ εἶχε ζητήσει τι;

— Ναί, — εἶπεν ὁ παῖς, — κατ' ἀρχὰς ἐσυλλογίζομαι περὶ τοῦτου καὶ ἐκείνου τοῦ πράγματος, ἀλλὰ δὲν ἤξευρον τί ἦτο τὸ κάλλιστον· ὅθεν εἶπα, «Πάτερ, δὲ γείνη τὸ θέλημά Σου.»